

Parlant amb...

Antoni Larraz Ara i Ramon Corominas Costa, entrenadors del C. F. Avinyó juvenil i infantil, respectivament

Antoni Larraz Ara, bon aficionat al futbol, animador i seguidor de l'equip local i molt apreciat entre nosaltres per les seves qualitats humanes i esportives.

Si diem Ramon Corominas Costa, sabran de qui parlo, solament els aficionats d'Avinyó, però si diem "Pastoret petit", el coneixeran i sabran qui és tots els aficionats de la comarca. És molt lògic també que si l'anomenàvem "Pastoret petit", i no referint-nos pas a l'estatura precisament, és perquè hi havia el gran: el seu germà Miquel, gairebé tan conegut com en Ramon a la rodalia. Eren jugadors del C. F. Avinyó, de quinze o vint anys enrera, porter l'un i mig o davanter centre l'altre; forts, valents, entregats i en gran manera efectius els dos. Amb la seva col·laboració havia guanyat el club molts partits i algun que altre campionat.

Feta la presentació, anirem al gra.

—A quina edat comencen els nois a jugar federats?

—(Larraz). Dels 15 al 18 anys al juvenil.

—(Corominas). A l'infantil, dels 12 als 15.

—Noms dels jugadors?

—L. Em sembla que me n'oblidaria i valdrà més no dir-ne cap.

—C. Provaré si els recordo, són 18 ó 19:

Joan Coromines, Jordi Ferrer, Jordi Alegre, Albert Casas, J. Angla, Joan Herms, Damià Francàs, els cosins Angel i Joan Armengol, Vicenç Ció, Rafel Bujons, Isidre Oliva, Albert Posa, Valentí Berenguer, Miquel Monrós, Marcel Escrigas, Josep Rovira i Jaume Pont.

—Quin lloc ocupeu en el campionat?

—L. El vuitè.

—C. El setè. És difícilíssim ésser dels primers, tot i que millorem dia a dia, si tenim en compte que juguem contra poblacions grans que poden seleccionar entre molts nois, mentre que nosaltres els hi hem de posar tots per fer-ne onze i també que és la primera temporada que l'infantil i el juvenil d'Avinyó participen en aquests campionats.

—Equips?

—L. Avinyó, Sallent, Artés, Prats de Lluçanès, Potasses, Puigreig, Gironella i Castellterçol.

—C. Avinyó, Manresa, Sallent, Navarres, Sant Fruitós, Sant Vicenç B, Acadèmia Central, Penya Blaugrana i Penya Bilibaina.

—Qui subvencionà la compra dels vestits, sabates, etc.

—L. Dues empreses avinyonenques que desitgen que no es publiqui el seu nom.

—La Federació Catalana ajuda econòmicament?

—C. Sembla que donarà una quantitat pels desplaçaments, àrbitres, etc., etc.

—Quin fou el motiu que us impulsà a acceptar el càrrec?

—L. M'ho demanà l'Adjutori i no podia negar-m'hi.

—C. El senyor mestre, Antoni Rebassa, organitzà el Club infantil i jo, que com saps he tingut molta afició al futbol, vàreig acceptar quan ell em digué si volia ajudar-los.

—Respon el públic?

—L. El dia que juga el primer equip i nosaltres fem el preliminar, sí; sinó ve poca gent.

—C. Hi ha però uns quants incondicionals que hi assisteixen sempre.

—Us reuniu durant la setmana?

—L. No.

—C. Nosaltres, sí. Cada jugador es renta l'equip a casa seva i el dijous el posen, net i planxat, a la meua disposició. Aleshores ho aprofitem per a parlar-ne.

—Què desitjariu pels clubs que prepareu?

—L. Un bon porter.

—C. També el mateix. No sé què passa que els últims anys no surten porters al poble.

—I pel futbol d'Avinyó?

—L. Convé moltíssim traslladar el camp de joc a dalt del poble. Aniria bé per en-

gent que cal conèixer

Josep Pla

Tot sovint els noms de Josep Pla i Salvador Espriu, el poeta, sonen com a possibles candidats al Premi Nobel de Literatura, premi que consagra arreu del món un escriptor i dona a conèixer al seu país.

Possiblement ni Pla ni Espriu aconseguiran el Nobel, però és ben cert que tots dos se'l mereixen per la qualitat de la seva obra, per la defensa de la llengua i del seu país.

trenar, havent-hi segurament molts espectadors als partits, repercutin això favorablement de cara a la taquilla.

—C. Tots sabem que qui aguanta el futbol d'Avinyó és l'Adjutori Gramunt Altarriba, un aficionat de cap a peus. Ell, amb una actuació no gens vistosa però eficaç cent per cent, ha aconseguit fer reeixir el futbol avinyonenc del moment més crític en la seva història, quan posats a no haver-hi res, no hi havia ni camp.

Avui tenim la realitat de 3 equips federats i en actiu. Cap altre poble de la categoria del nostre no pot dir segurament el mateix. Però l'Adjutori ha d'anar-se'n aviat a la "mili" i si abans no ens organitzem, TOT ANIRA PER TERRA. I seria una llàstima. Sóc de l'opinió que caldria formar una junta, tan completa com es pugui, d'empenta, amb uns quants senyors que es responsabilitzin de debó i ajudin; altres ens repartirem activitats i feina, que n'hi ha força. Si així ho fem, tirarem endavant, sinó, ja ho he dit i millor que m'equivoqui: ho veig molt negre. Ara bé, els socis, l'afició, el president, senyor Lluís Codina, tenen la paraula.

—Semblantment ens ha parlat el "mister" de l'equip d'aficionats, Antoni Costa. Podem dir doncs: carambola d'entrenadors.

No.Res-

Un pagès que escriu

Josep Pla, considerat per molts com el millor prosista actual en català, va néixer a Palafrugell l'any 1897. Estudià el batxillerat a Girona i la carrera d'advocat (que mai no ha exercit) a Barcelona. Quan tenia 20 anys va començar a escriure com a corresponsal de diversos diaris de Barcelona i Madrid. Va viure cinc anys a París —havia acabat feia poc la primera guerra mundial— i més tard a Itàlia. Fèu un viatge a Rússia. I va ser enviat especial a Alemanya i a Anglaterra.

Durant el temps de la República visqué a Madrid. Des de la guerra civil ençà escriu setmanalment a la revista "Destino" i

viu a Palafrugell, en un mas que pertany a la seva família des de segles. És amo d'unes quantes terres. I entén i parla de les collites, les pluges i el vi tan bé com qualsevol pagès del seu terme. Quan li pregunten: "Vostè és escriptor? Ell sempre diu: "No, Jo no sóc més que un pagès de la parròquia de Llofriu al que varen fer estudiar, però potser això hagi estat un error".

Una obra vastíssima

Malgrat l'eufòria editorial que existeix des de fa uns anys dins la literatura catalana, la realitat és que pocs escriptors poden viure dels seus llibres. Es a dir, no poden fer de l'escriure la seva professió. Molts d'ells es guanyen el jornal fent un treball determinat, escrivint només a estones perdudes. Aquesta trista situació és la que Pla denuncia agudament dient que la nostra literatura és "una literatura de diumenge a la tarda".

Doncs bé, Josep Pla des del primer dia va resoldre de professionalitzar-se. I el fruit ha estat òptim: 60 o 70 llibres, una obra vastíssima que anirà creixent si l'edició de les seves obres completes continua. Joan Fuster diu en el pròleg d'aquestes obres: "Josep Pla és un dels intel·lectuals més perseverants, infatigables i meticolosos que mai hagin nascut als Països Catalans". "Tota la seva vida s'ha consumit en literatura o s'hi ha traduït".

Realisme poètic

Potser el tret que sobresurt de l'obra de J. Pla és la voluntat de fer-se llegir. No escriu mai per a una petita minoria sinó per a la immensa majoria. Pla aconsegueix fer-se llegir de la mà d'un realisme poètic —que consisteix en reflectir i descriure amb la màxima precisió la realitat que l'envolta— usant un estil directe, viu, ràpid, clar i simple.

Ell creu que la literatura és el reflex d'una societat determinada en un determinat moment i tots els seus escrits tenen per tema directament o indirectament la societat de què forma part.

Pla descriu qualsevol cosa: una simple conversa o un record ("El quadern gris"), les peripècies d'un viatge ("Primera volada") el sabor d'un plat de peix ("Aigua

de mar"), un color fugaç del cel ("Els pagesos"), els trets de qualsevol cara ("Homenots").

Perquè és realista Pla no escriu novel·les —només n'ha escrit dues— però en canvi es troba molt bé en la biografia, en el llibre de viatges, en l'assaig històric, en el retrat literari.

Conclusió

A Josep Pla se li han retret moltes coses. D'una banda el seu bilingüisme, d'altra les seves idees conservadores i inclús l'aspecte pròpiament literari, força incorreccions d'estil.

De tota manera el que fa respecte i el que sura per damunt de tot són dues coses: la vastitud de la seva obra —ja sigui en forma de llibres o bé d'article periodístic— i el fet de fer-se llegir ja que de la mà de Josep Pla molta gent ha tornat a llegir en català quan n'havien perdut el costum.

Josep Pla, als 20 anys, va triar l'ofici d'escriptor. I s'hi lliurà íntegrament perquè sabia que només així podia arribar a ser l'escriptor que aspirava a ser. I que és.

T. JUST

Director: Jorge Vilar Herms

Redacció:

Plaza Generalísimo, 15

Impresión:

Gráf. Perramón - Manresa

Dep. Legal: B. 5419-68

JOVENT*JOVENT*JOVENT

Mig món és dels JOVES

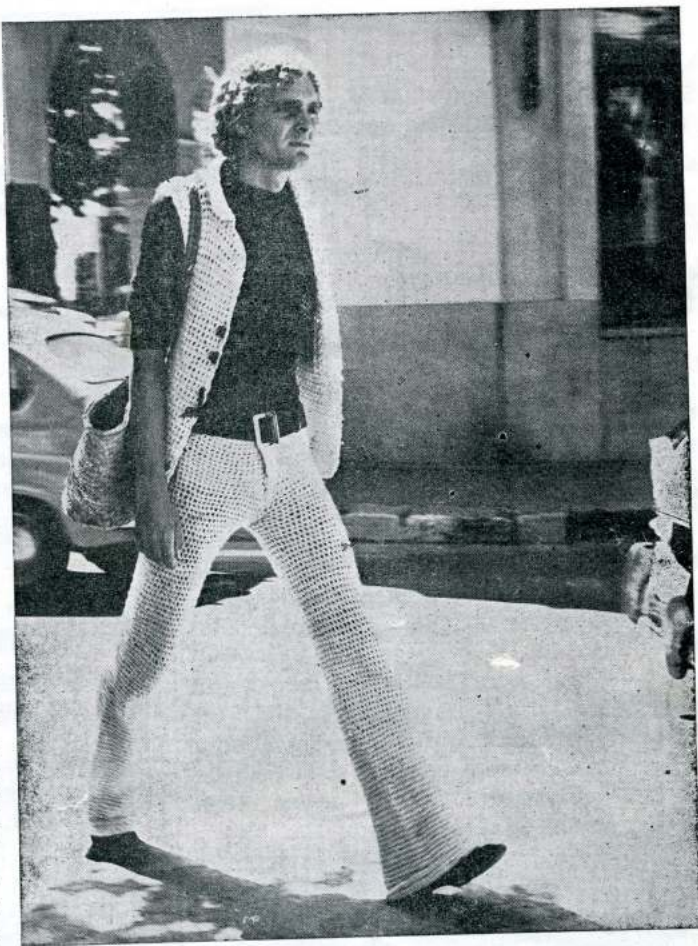
Segons una estadística feta darrerament a escala universal, la meitat de la població mundial, és menor de 21 anys, per tan, mig món és dels joves. Estem vivint una època en que el jovent compta. Té un valor pel nombre, l'important fóra que el tingués també per la qualitat. Una cosa sí que és indubtable i és que al jovent avui dia se li concedeix més importància que al jovent d'ahir; entenem per importància a que es parla més d'ells; el jovent és tema d'actualitat continuament i es reflexa a les columnes dels diaris.

Sobre el jovent hi ha diverses opinions que estan molt dividides. Uns secundant la seva manera d'actuar, diuen que són més autèntics, més responsables, més conscients. D'altres els critiquen, critiquen la rebeldia, l'incomformisme, el desig d'independència del jovent actual, en una paraula, diuen que estan «sonats», que no saben el que volen.

Creiem que, més que «sonats» fóra millor dir cansats, fastiguejats; cansats, de veure que el món en el seu sistema burges (és a dir, homes que estimen el confort i la comoditat per damunt de l'amor al pròxim) no ha solucionat pas el problema de la fam ni el de les guerres, ni el de l'odi, quan hi ha milions d'éssers humans que passen fam i sed de justícia.

Creiem que la majoria de jovent, ja siguin estudiants, hippies, obrers... en el fons tots volem el mateix. Perquè som joves volem un món millor per nosaltres i pels que l'han de continuar, un món més igual per a tots, més perfecte que el que hem trobat.

Pot ser que aquests moviments «hippies», beatniks o com es diguin, en si mateixos no representin gran cosa, ja que adopten una postura que els pot ser perjudicial; si

no estudien ni treballen, si fan de rodamons, si viuen intensament el present i s'obliden del futur, és indubtable que es perjudiquen a sí mateixos, però amb tot i això, aquest jovent, melenut, extravagant «irrita» el burges. Aquests joves no són sols simples extravagants; si es deixen créixer el cabell i proclamen la seva discomformitat no és sols per caprici ja que el que pretenen és exitar el pensament i la consciència de molts milions de persones. Ara bé, protestar, proclamar la discomformitat, rebel·lar-se, seria absurd si no va acompanyat d'una acció constructiva.

La joventut es una qüestió d'edat, però també és una actitud en front la vida. Es una situació de lluita, d'inquietuts, d'autenticitat, de recerca de valors.

Dèiem en començar, que mig món és del joves. Entre tots hem d'intentar CONSTRUIR el món per tal d'aconseguir aquest anhel de pau, amor, justícia i llibertat.

Ais

Evolució històrica de Santa Eugènia de Relat

(II)

La supressió d'una parròquia l'explica l'evolució demogràfica del terme de Relat. No tenim notícies concretes ni estadístiques dels segles XIII i XIV, però no dubtem que el terme es trobava aleshores molt poblat de masos.

Els documents del monestir de l'Estany ho deixen entreveure. Entre els anys 1086 i 1220 el monestir de l'Estany va adquirir extensos dominis i masos en els termes d'Avinyó i Relat, gràcies a donacions de gent piadosa i sobretot dels cavallers del castell d'Avinyó. Enceta la llista Udalguer d'Avinyó, que poc abans de l'any 1086 va comprar a Guillem Bellit un alou a la parròquia de Sta. Eugènia de Relat i que va donar-lo poc després a l'Estany per a que els canonges preguessin per la seva ànima, i la clouen Guillem d'Avinyó amb la seva esposa Arsendis i el seu fill Bertran que en 1207 varen donar a l'Estany el mas Riera de la parròquia de Sta. Eugènia de Relat i el Serradal que es trobava en part en la parròquia d'Avinyó.

Altres hisendats del terme feren també donacions a l'Estany com en Bertran de Merola que l'any 1143 va donar-li un mas que tenia al lloc dit Prat, de la parròquia de Sant Marçal.

El conjunt de masos de les parròquies de Relat i d'Avinyó que va adquirir en pocs anys el monestir de l'Estany ens el dona un document de l'any 1220 en el que el noble Berenguer de Queralt, senyor superior del terme d'Avinyó, confirma al monestir els masos Riera, de Berenguer Oliva, de Relat, de Pere Gavarresa, Franquesa, Soler-Ferran, Coromines, Vilamajor, de Berenguer de la Torre, de Cudines, de l'Amat del Solà, de Sembreses, de Pere Puig, de Campboví, d'en Joan Serres, el Noguera, dos masos dits Matamala, el d'en Bernat Illa i d'en Pere Garriga. Tots aquests 20 masos eren del terme d'Avinyó i de Relat i formaven part de la dotació del canonge cambrer de l'Estany. Ara molts d'ells no existeixen. Els documents que ens donen aquestes notícies es troben guardats a l'arxiu parroquial de Mojà.

A mig segle XIII el terme de Relat ja no guardava cap lligam amb el d'Oristà, més aviat es trobava relacionat amb Sant Feliu Sasserra i gravitant per tant vers l'òrbita lluçanesa, però mantenia un fort lligam de veïnatge i de propietaris amb el terme d'Avinyó. El terme d'Oristà es va fraccionar molt aviat i fins el nom del castell d'Oristà es va perdre apareixent el seu lloc el castell de Tornamira; Relat no va dependre mai de Tornamira.

ANTONI PLADEVALL

Oportunitat de descompte

Gran assortit de
**TV., neveres, màquines
d'afaitar, transistors, etc.**

Electricitat ARGEMI

**LLIBRES, DISCS
I MES COSES**

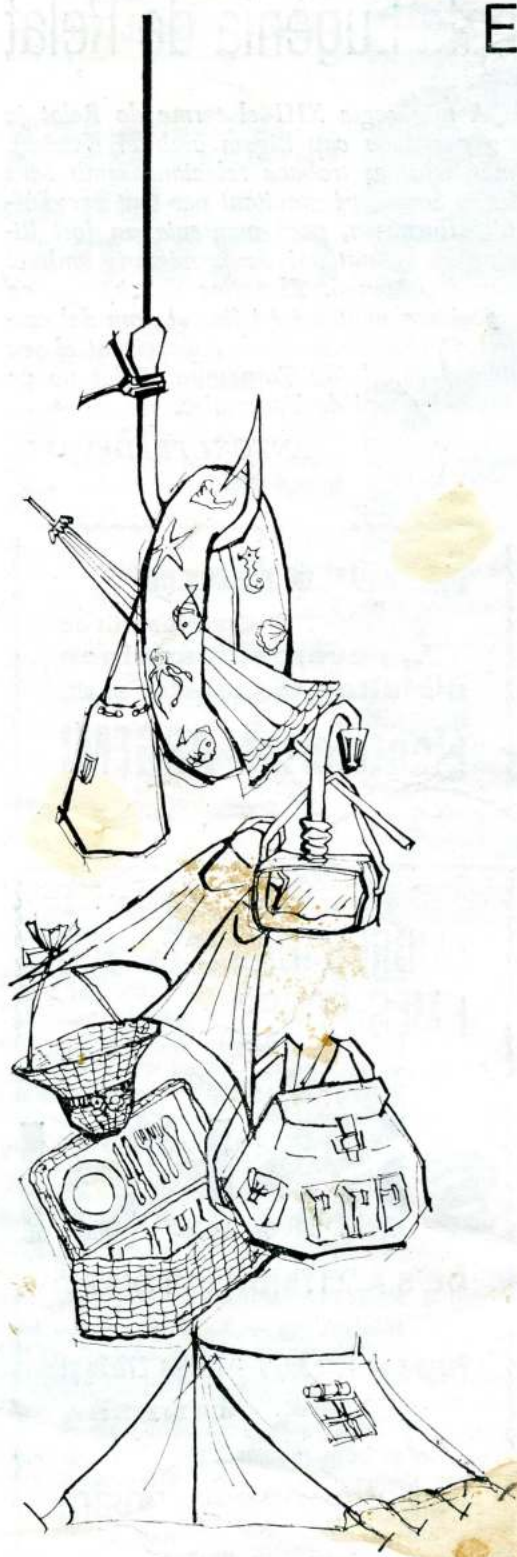
símbol

DE S.A. LITERARIA I D'ART

Passeig de Pere III, 7 - Telèfon 272 38 91

MANRESA

La botiga de casa nostra

ELS

Esquiadors
Excursionistes
Acampadors
Escaladors
Submarinistes
Futbolistes
Nadadors
Atletes
Pescadors
etc., etc.

**Tots els
esportistes,
en fi,**

són clients del

**Departament
d'Esports**

Jorba
MANRESA

Perque
els assortiments
són més abundants
i els preus
més convenients